

Dosarul nr. 2rac-453/18

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Centru (jud. A. Catană)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Mihaila, V. Cotorobai, A. Panov)

Î N C H E I E R E

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:

judecătorii:

Svetlana Filincova

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, reprezentată de către avocatul Viorel Sîrghi,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” cu privire la încasarea datoriei, declararea nulității Actului de verificare și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 1 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către reprezentantul Societății cu Răspundere Limitată „Echip-99”, avocatul Viorel Sîrghi și s-a menținut hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 11 octombrie 2013 Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în baza contractului de prestări de servicii turistice din 15 aprilie 2010, a prestat conform comenzilor prezentate de către Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” în perioada 15 aprilie 2010-30 iunie 2013, servicii turistice în formă de bilete de avion pentru zborurile charter pe ruta Chișinău-Antalya-Chișinău pentru clienții pârâtului în sumă totală de 297 858, 25 de lei. Contrar angajamentelor contractuale asumate, Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” a achitat serviciile turistice prestate acceptate de clienții companiei date cât și însuși de companie doar parțial, în sumă de 250 507, 12 lei. Astfel, pentru perioada 15 aprilie 2010-30 iunie 2013, Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” a creat față de Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99” o datorie în mărime de 47 351,13 lei.

A menționat că, întru confirmarea prestației efectuate a emis și a expediat pârâtului pentru semnare conform scrisorii de însoțire din 5 iulie 2013 următoarele acte: Factura de

expediție seria MA nr. 2170183 din 28 iunie 2013, Actul de predare-primire a serviciilor prestate din 28 iunie 2013. Actele date au fost recepționate de către Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” la data de 5 iulie 2013, fapt ce se confirmă prin stampila pârâtului aplicată pe scrisoarea de însoțire. Totodată, conform scrisorii de însoțire Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” a fost informată că în cazul în care după expirarea a 5 zile nu va expedia Actul de predare-primire a serviciilor prestate sau refuzul motivat de semnare, Actul de predare-primire a serviciilor prestate va fi considerat semnat, iar serviciile - primite de către pârât în volumul și condițiile specificate.

Reclamanta a comunicat că, de facto, serviciile prestate au fost acceptate de către Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur”.

În continuare a invocat pct. 4.2. al Contractului din 15 aprilie 2010, conform căruia plata se efectuează în decursul a 3 zile lucrătoare din ziua înaintării contului de către Operator și se confirmă de Agent în aceiași termeni prin prezentarea în atenția operatorului a copiei dispoziției de plată. Însă, contrar angajamentelor contractuale asumate, precum și a termenelor de plată convenite, Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” nu a efectuat achitarea în contul datoriei scadente a sumelor bănești specificate.

În conformitate cu prevederile art. 602 din Codul civil, în cazul în care nu execută obligația, debitorul este ținut să-1 despăgubească pe creditor pentru prejudiciul cauzat astfel. Neexecutarea include orice încălcare a obligațiilor, inclusiv executarea necorespunzătoare sau tardivă. În legătură cu acest fapt, în baza dispozițiilor art. 576, 668 din Codul civil, a expedit pretenție în adresa pârâtului. Prin pretenția din 20 mai 2013 a solicitat Societății cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” achitarea datoriei, fixând un termen suplimentar de 5 zile calendaristice în acest sens, prin transferul sumelor datorate la contul de decontare a reclamantei. Pretenția respectivă a fost recepționată de către pârât la data de 24 mai 2013, fapt confirmat prin semnătura de pe aviz. Termenul de 5 zile calendaristice indicat în pretenție pentru achitarea benevolă a sumei datorate a expirat la data de 29 mai 2013. Prin pretenția repetată din data de 6 iulie 2013 reclamanta a solicitat Societății cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” achitarea datoriei, fixând un termen suplimentar de 5 zile calendaristice, însă pretenția dată a fost restituită de Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” cu mențiunea de „închis”. Respectiv, necătând la termenele suplimentare acordate pentru onorarea angajamentelor de plată în cauză, pârâtul nu s-a conformat obligațiilor asumate. Întru susținerea poziției sale ultimul a prezentat în calitate de probă Actul de verificare între Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99” și Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” în baza contractului ”Основной договор” la 12 august 2010.

În opinia reclamantei, acest înscris este unul fals, deoarece nu a fost semnat de către conducerea Societății cu Răspundere Limitată „Echip-99”, iar semnăturile la rubrica directorul și contabilul șef nu aparțin doamnelor Galina Talmațchi și Larisa Cotlearova. Or, prin raportul de expertiză din 23 martie 2017 se atestă faptul că, Actul de verificare între Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99” și Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” în baza contractului ”Основной договор” la 12 august 2010, nu a fost semnat nici de directorul (la cel moment) și nici de contabilul-șef a reclamantei.

Cât privește termenul de prescripție, a declarat că, la depunerea acțiunii a respectat termenul general de prescripție de trei ani.

În urma concretizării cerințelor reclamanta a solicitat încasarea din contul pârâtului a datoriei în sumă de 47 351, 13 lei, declararea nulității Actului de verificare și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99” a fost respinsă ca fiind nefondată. S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Echip-99” în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” cheltuielile de judecată în mărime de 5 120 de lei, constituite din cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 4 620 de lei și cheltuielile pentru efectuarea expertizei în mărime de 500 de lei.

Prin decizia din 1 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către reprezentantul Societății cu Răspundere Limitată „Echip-99”, avocatul Viorel Sîrghi și s-a menținut hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La data de 1 august 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, reprezentată de către avocatul Viorel Sîrghi a declarat recurs împotriva deciziei din 1 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că, la adoptarea hotărârilor instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material și procedural. Totodată, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au aplicat o lege care nu trebuia aplicată, au interpretat în mod eronat legea, precum și au apreciat arbitrar probele.

A menționat că, instanțele ierarhic inferioare au admis încălcarea dreptului reclamantului la un proces echitabil consfințit de art. 6 (1) din Convenția Europeană pentru Protecția Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, precum și dreptul la un recurs efectiv garantat prin art. 13 din Convenție cât și prin Constituție, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, reprezentată de către avocatul Viorel Sîrghi a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea hotărârilor instanțelor de judecată cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Prin referința depusă la data de 12 noiembrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Safro-Tur” a solicitat respingerea recursului.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 1 februarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 1 august 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, reprezentată de către avocatul Viorel Sîrghi, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, completul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători

decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, reprezentată de către avocatul Viorel Sîrghi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Echip-99”, reprezentată de către avocatul Viorel Sîrghi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu